Ч. 279. Середа 25 (12) грудня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Наради провідників клюбів. — Полагоджене справи Прохаски. — Міжнародне положене.

Буджетова комісия радила onoгди дальше над буджетовою провізориєю.

Пос. Дністряньский промовляв до год. 12 в полудне і поставив ряд резолюций. На закінчене пригадав, що на порядку нарад комісиї є ще звіт підкомітету в справі італіяньского правничого виділу. Русини, що самі борють ся о университет, все піддержували змагання Італіянців і желають їм, щоби як найскорше одержали университет в Триєсті.

Опісля відчитано ряд резолюций, між ними і резолюцию пос. Будзиновского. Записаний до голосу пос. Будзиновский зрік ся голосу.

Пос. Василько представив ряд резолюций в буковиньских справах, після чого з поручення і іменем українського Союза заявив, що Русини послідовно і терпеливо стреміли до одержаня остаточного сповненя їх найвисшого культурного домаганя, супротив однак опору зі сторони польских представників і проволіканя полагоджень справи українського университету, стратили терпеливість і змінили свою тактику. Але що між тим переговори, ведені межи представителями польского кола а представителями Русинів, перейшли в поважну стадию, здержують ту тактику в комісиї, не вяжучи ся тим в повній палаті. Становище їх буде зависиме від висліду тих переговорів.

Пос. Дністряньский запротестував против вставленя до буджету 18.000 К на основане гірничої Академії в Кракові, виступив против гіршого трактованя Русинів в галицкім судівництві і вкінцу зазначив, що в наслідок поведеня українського клюбу буджетова провізория не буде ухвалена перед сьвятами, обструкция осягнула отже ціль.

П. Зараньский супротив виводів п. Дністряньского стверджував, що гірнича академія в Кракові є пильною справою, та що она причинить ся до піднесеня витворчости в цілім краю.

На пополудневім засіданю приступлено до голосованя. Відкинено поправку п. Будзиновского в справі зчеркненя видатків на галицкі университети і наукові заведения та внесок п. Дністряньского в справі зчеркненя коштів на гірничу академію в Кракові.

Ті оба внесеня зголошено як внесеня меншости. Так само відкинено поправку пос. Діяманда в справі знесеня спірітусових боніфікаций і переданя дотичних сум краям на підвисшене учительских плат.

Принято буджетову провізорию в правительственній формі з поправками п. Гумера. Ухвалено також резолюцию п. Діяманда що до зарядженъ в цїли полагодженя господарскої кризи в Галичині.

Відкинено резолюцию п. Дністряньского з домаганем заступленя теперішного віцепрезидента кравої Ради шкільної в Галичині иншою особою. Внескодавець зголосив ту резолюцию як внесок меншости.

Відтак п. Рознер іменем підкомісиї здав звіт з закона в справі італіяньского правничого виділу і поставив внесене, щоби до §. 1 влучено постанову, що осідком виділу є Триєсть, як також, щоби зчеркнено в §. 2 уступ, в якім сказано, що тимчасовим осідком є Відень. Звітник вказав на політичні трудности, які не дозволяють на утворене сего виділу у Відни. Проєкти основаня єго в Празі або в Кракові є безосновними в наслідок протесту Італіянців. Остає отже лише Триєст. Педаґоґічних сумнівів, які підносить правительство, комісия не поділяє. Щож знов до порушеної гадки, щоби замість правничого виділу основано в Триєсті торговельну академію, не можна на неї згодити ся, бо Італіянці не вдоволили би ся.

Предсїдатель Коритовский заявив, що много послів зажадало засіданя. Супротив сего замкнув засідане, пожелавши членам комісиї веселих сьвят.

Конференция провідників клюбів ухвали-

8)

По балканьскім півострові.

(Образки з подорожий — після Г. Реннера, В. Ґайнборґа і др. зладив К. В.)

(Дальше).

На Белля Віста, головній площи в Кастельнуово, можна придивити ся мало що не цілому публичному житю в сїм місті. Тут єсть мешкане команданта кріпости, посадника міста, головна церков, реставрация, каварня, а вечером відбуває ся тут прохід красавиць міста. А молодиці і дівчата в Кастельнуово то справдешні красавиці, хоч трохи за надто смагляві. Сербско-хорватска мова тут переважає, як і взагалі в котарскій боці, хоч образовані люди говорять і по італіяньски.

Основателем сего міста уважають босаньского короля Стефана Тортка, котрий оснував се місто аж в 1373 р.; але здає ся, що тут вже давнійше була римска кольонія, котра однак підчас вандрівки народів щезла. Відтак була тут якийсь час резиденция герцеґовацких володітелів, аж остаточно запанували Турки. В 1538 р. облягали місто і здобули его сполучені Венецияни і Еспанцї. Турецкий адмірал Хайреддін Барбаросса стратив при тім 30 ґалер. Еспанцї тоді проти волї Венециян задержали се місто. Они заложили там форт Спанюоль і розширили укріпленя. Але в 1539 р. 13-ого червня явив ся Хайреддін знову перед містом з 90 ґалерами і 30 облоговими кораблями, а від сторони Герцеґовини прибуло 30.000 кавалєриї. Еспанцї хотіли тепер звернути місто Венециянам, але Хайреддін не лишив їм часу на то. Почав стріляти на місто з 80 пушок та взяв ся здобувати місто приступом від стороны моря і цїлечини. До дня 10-ого серпня держала ся кріпость, а відтак Еспанцї воюючи безнастанно, винесли ся в гори. Лиш командант Сармієнте і 300 мужа дістало ся до неволї Всїх жителів вирізано. Ще кілька разів в 1572 і 1649 р. пробовали Венецияни здобути місто, але Турки не допустили до того.

Аж есь в 1687 р. явили ся Венецияни і Мальтанцї під проводом ґенерал-капітана Корнаро перед кріпостию. Везир Герцеґовини Гуссеін-паша хотів прийти залозі в місті на поміч з 4000 мужа, але его коло Камено побили. Тоді Венецияни повбивали голови убитих Турків на списи і показували їх обсадженим, але і все ще боронили ся хоробро, аж наконець по 24 днях облоги і по трох приступах Кастельнуово піддало ся християнам. Від того часу Турки вже не вивішували своєї хоругви на форті Спанюоль, хоч аж до найновійших часів панували в Сутторіні. По Венециянах прийшли Австрийці. За наполеоньских часів заняли були Росияни Кастельнуово, але від 1814 р. належало се місто постійно до Австриї.

Коли з Кастельнуово виберемо ся до Різано, то ідемо дуже красною дорогою понад море аж до сербско-православного монастиря Сабіна, літної резиденциї которского епископа а дальше до Меліне. Звідси приходимо в короткім часї до вузкого пролину званого з італіяньска Ле Катене, що значить „ланци“ Море тут так звужає ся, що творить пролив ледви на 150 сяжнів. Давними часами були тут від берега до берега розтягнені величезні ланци не даючі суднам переплисти дальше в глубину заливу.

Перепливши через Катени знаходимо ся в найкраснїй части которскої Боки. Навіть таким подорожним, що були на горі Арарат, на Олімпі або на скалах Льореляй над Реном серце забє ся з радости, коли тут побачать красу которскої Боки. Очам нашим представляє ся чудовий і величавий вид довкола, котрий в его цілости ніяка людска штука не гідна представити. Море тихе, спокійне филь на нїм не видко, творить заливи обведені всюди сірими скалами, котрих порозколювані шпилї сягають аж в хмари. Скали ті спадають прямісенько 600 до 1200 метрів в тісну глубину, де лиш зрідка видко людскі оселї. В'їхавши через Катени до заливу, видимо на ліво залив Різано, на право залив Которский, понад котрого скалистими берегами піднимає ся на черногорскім боцї гора Ловчен, висока на 1760 метрів. Каш-

ла по полагодженю службової праґматики поставити на дневнім порядку буджетову провізорию, а потім звіт податкової комісиї про закон в предметі увільненя від мясного податку дорізаної худоби, закон про стоваришеня, резолюциї комісиї для справи худобячої пошести, справи посольскої незайманости, справи запомог, закон про надвишки сиротиньских кас і закон в справі продажи кількох державних обєктів.

Кількох участників конференциї висловило бажане, щоби на всякий случай старати ся полагодити буджетову провізорию перед днем 1. січня, щоби оминути стан ex lex. Звернути ся також в тім напрямі з зазивом до правительства.

На запит, чи було би вказаним, щоби палата зірвала ся аж дня 4. січня для розпочатя нарад над буджетовою провізорию, вказав президент міністрів ґр. Штірк, що правительство готове при переведеню намірів палати спіділати і визискати ще решту року 1912 між Різдвом і Новим Роком для палагодженя буджетової провізориї. Що-до стану ex lex прецеденс минувшого року годі брати в рахунок, бо тоді лише з причин чисто технічної натури годі було на час полагодити буджетову провізорию. На стан ex lex з необмеженим реченцем лише для попираня обструкцийних тенденций декотрих сторонництв правительство не могло би ся згодити.

Голосна справа консуля Прохаски вже так як би полагоджена. Іменно президент сербского кабінету Пашич явив ся оногди у австрийского посла в Білгороді Уґрона і виявив там свій жаль іменем сербского правительства з причини невідповідного поведеня сербских войскових властий супротив консуля Прохаски. Пізнійше сербске правительство довідало ся, що Австрия не вдоволить ся самою заявою Пасича і вислало другий раз президента міністрів до австрийского посла для зладженя заявн, що оно готове по повороті консуля Прохаски до Призрену і консуля Тагі'ого до Митровиці дати їм сатисфакцию, жадану Австриєю. Іменно по повороті консулів до Призрену і до Митровиці, скоро будуть там вивішені австро-угорскі хоругви будуть їм віддані приписані войскові почести.

Новий сербский посол у Відни Йованович був вчера принятий Цісарем на авдиенциї. Принятє було дуже ласкаве і пос. Йованович в розмові з представителями праси виявив з тої причини свою радість. Йованович гадає, що всї непорозуміня між Австро-Угорщиною а Сербією дадуть ся полагодити в мирній дорозі і що пізнійше Сербія і Австрия станутъ добрими сусідами.

Мирові переговори в Льондоні не видали доси ніякого висліду. Відпоручники держав — як жалував ся на вчерашнім засіданю мирової конференциї. Веніцельос — сидять в Льондоні вже 10 днів, а переговори не поступили ні на крок наперед. Причиною проволоки є поведене турецких відпоручників, котрі доси не виявили становища Туреччини супротив мирових переговорів. Слідуюче засідане конференциї відбуде ся в суботу, бо Турки ждуть на дальші вказівки від свого правительства в Константинополи.

Новинки.

Львів, 24 грудня 1912.

— Іменованя і перенесеня. Є. В Цісар іменував радника галицкої прокураториї скарбу дра Тад. Корф-Ліверого старшим радником прокураториї скарбу. — П. Міністер скарбу іменував в єтаті фабрик тютюну асистента Отокара Мірша в Монастириских офіциялом, практикантів Окт. Гірнле в Винниках і Евг. Малиняка в Монастириских асистентами урядів викупна тютюну. — П. Намістник іменував практикантів концептових Намістництва: Стан. Цїслу і Стан. Єдлїньского конципієнтами Намістництва; — іменував асистентів ветеринарийних: Іґн. Кржиштоня, Каз. Барского, Каз. Відоту, Мих. Придаткевича і Каз. Маринярчика ветеринарями повітовими.

П. Намістник перевіс ветеринарів повітових Ґвід. Соколовского з Радехова до Гусятина, Макс. Домашевского з Гусятина до Сокаля: Генр. Фабіяньского з Городенки до Бохні, Вол. Козловского з Сокаля до Хршанова, Іґн. Кршиштоня зі Зборова до Рави рускої, Каз. Барского зі Львова до Низька, Мих. Прядаткевича з Низька до Нового Торгу і Каз. Маринярчика зі Львова до Жовкви;— перенїс ветеринаря пов. Самуіла Гірша зі Щакової до Радехова.

— П. Міністра просьвіти Гуссарека, котрого стан здоровля есть вже зовсім вдоволяючий, перевезено — як телеграфують з Відня — з санаториї до приватного мешканя.

— Комунікат урядовий. В ч. Słow-a Polsko-го з дня 24 грудня подана есть вість, що Русини др. Федак і др. Король ходили вчера рано до п. Намістника з жалобою на покликане дра Стечкевского на директора Банку кр. і що п. Намістник повідомив безпосередно по тім Виділ кр. що директором Банку кр. мусить бути іменований Русин, в противнім случаю Намістництво заложить протест.

Ціла та вість есть видумана. Ані пп. др. Федак і др. Король не були у п. Намістника в тій справі ані п. Намістник не завідомляв Виділ кр. і не загрожав єму ніяким протестом.

— Про руский університет подало Бюро кореспонденцийне слідуючу вість з Відня: „Slav. Corr." доносить: Переговори в справі утворения самостійного руского університету мають небавком покінчити ся. В послідних днях, як з компетентної сторони інформують, предложено формулку, котру, як здає ся, приймуть обі сторони.

— Краєва Рада шкільна затвердила вибір: о. І. Пастернака духовним членом гр.-катол. обряду до окружної ради шкільної в Жовкві, дра Г. Палестра і В. Шмідта відпоручниками пов. ради до окружної ради шк. в Старій Ропі, представником учит. званя до шк. окр. ради в Старім Самборі і В. Франдорфа, управ. 2-кл.

танові ліси, кипариси, дуби, оливні дерева вкривають спади сеї гори. Напроти Ловчена видко узбіча Вермаца а між обома есть которский залив, в глубині котрого на самім єго кінци лежить місто і кріпость Котор (Cattaro), що зубчастими мурами піднимає ся кількасот метрів високо по скалах. Сотки літ людскої праці вкрили тут долішні узбіча зеленню. Недалечке сільце Скальярі лежить таки ніби в лісі а понад ним видко 24 закрутів гостинця, котрим можна їхати аж до Цетиня в Чорногорі.

Котор то малесенька Венеция, хоч оно аж в 1420 р. прийшло в посідане Венециї. Коло браму вкриту виннюю ловою і з крилатим львом як у Венециї входимо на малесеньку площу, з котрої розходять ся улички широкі на метер. Все гарненько вибруковане; низькі дімки ховають ся трусливо поза мури, лиш кілька невеличких церковних веж піднимає ся трохи висше в гору. Останки вишних окрас на деяких домах нагадують давні часи, коли тут мешкали зажиточні венецияньскі купці. По мурах чіпає ся прочитан і винна лоза а із шпар звисають масами голубі д вінечки. Але австрийских двоголових орлів то вже безліч на домах а всі по найбільшій части вирізані з бляхи або дерева. Не лиш на всїх публичних будинках та канцеляриях многих властий, але також на трафіках ба й на шинках видко сей знак державної власти.

Для чоловіка, котрий би хотів собі в Которі ужити, дуже маленько чогось знайде ся, ледви що в городі над побережем можна склянку пива випити. Там сидять офіцири ґарнізону зі своїми дамами. Они тут одинокі, що говорять по німецки, як то взагалі есть всюди в звичаю в австрийскій армії. Поза містом коло площі, де відбувають ся войскові вправи, мають они свій ґарнізоновий город. Войскове житє в Которі висуває ся трохи на перед. На площи коло брами, від сторони моря відбувають ся контрольні збори Бокезів. До недавна ще так уперті Кривошийці ставлять ся точно до контролї, хоч їм то й не до смаку, але їх не держать довго. Всї они хлопи як дуби і уміють добре обходити ся з оружием та були би з них знамените войско, коби лиш були вірні своїм офіцирам. О то іменно і розходить ся; на їх вірність не конче можна спустати ся. При однїй нагоді такий резервіст з Кривошиї говорив з одушевленом про свою рітчину, Чорногору, та про „свого князя старого Никиту", котрий до того ще й якийсь єго своях хоч далекий. На случай війни треба би тут для стереженя Боки і Кривошиї вашиx сил як краєвої оборони з Бокезів. В Австриї розумiють то положене, тож і не диввица, що на многих вершках гір зазходять ся форти. При вході до заливу коло Теодер виставлено нові шанці, позаяк старі муря коло Мамулї і Пунта д'Остро або „Остpi рет" не годні ставити опору пушкам з теперішних воєнних кораблів. Що в нашах днях всї позиції там ще більше і лиш ще укріплено, о тім чей не треба й говорити.

По Ріві, котру також називають „Мариня", відбувають ся проходи аж до пізна в ночи, при слабім сьвітлі ліхтарень. Там творять ся громадки після народности і званя. Елеґантнійші круги волять говорити по італіяньски. Понад Скальярі виринає місяць зпоза хмар і нараз ціла Ріва та которский залив зі своїми височезними горами сьвітять ся в єго блідавім сьвітлі. Легонький вітер зачинає шелестіти каштановими деревами і плятанами. Люди розходять ся домів.

Мешканці Котора уважають се місто за студене і нездорове. То правда, що зимою сьвітить тут сонце ледви кілька годин; але скалисті стіни гір над містом огрівають ся в день на стілько, щоби через ніч могли тепло пускати. Недалеке Кастельнуово есть однак що до підсоня кориснійше положене. Узбіче єго гір ес положене до полудня і забезпечує єму тепло і сьвітло а величезна висота того узбіча хоронить єго від подуву студених вітрів від півночи; длятого то теплота тут така сама як в Ніцци а в єго городах удають ся всі ростини полудневої Европи. Та й дійстно, приїзд чужинців до сего міста в зимі збільшає ся з кождим роком і кажуть, що хто там лиш одну зиму прожиє, той певно буде вже що року сюди вертати. Помешканя тут дуже дешеві, бо богато Бокезів эмиґрувало (по части й до Америки) а кільки літ тому назад богато домів стояло навіть пусткою. Тепер певно вже й там подорожіло.

*

Которска Бока то справдешна перла в короні Габсбурґів, але заким єї вправлено до тої корони полило ся не мало крови. Роки 1869 і 1882 записали ся кровавими буквами в історії которскої Боки. Як то було, ми вже попереду коротко згадали; ала в нинішних часах, коли на полудни нашої держави, а там самим і в сих сторонах зависла гроза війн, то годить ся о тім дещо близше розповість.

Давнїйше, заким ще Австро-Угорщина забрала Босну і Герцеґовину, знаходила ся которска Бока ніби в кліщах Чорногори. Почавши від гори „Вучі зуб" (1802 м. висоти), де сходять ся границї Боки, Герцеґовини і Чорногори аж більше менше до міста Будун над морем знаходила ся которска Бока ніби в кліщах Чорногори а Чорногорці не називали Боку инакше як лиш „чорногорским приморем". Часи змінили ся і нараз Чорногора знайшла ся була ніби в кліщах Австро-Угорщини.

(Дальше буде).

школи в Олешицях старих, представником учит. званя до шк. окр. ради в Чесанові; затвердила в учит. званю С. Тинельского, учит. в філії ґімн. в Самборі і надала єму титул професора; іменувала заступниками учителів в середних школах: Ю. Шавловского в поль. ґімн. в Перемишли, о. Л. Кочія, катехита ж. вид. шк. ім. Ядвиґи в Тернополи, заст. катех. в руск. ґімн. в Тернополи, А. Рецецкого в Стрию; В. Штрайфера в реальн. шк. в Тернополи.

— **З Рави рускої.** Загальні збори філії „Просьвіти“ в Раві рускій відбудуть ся дня 1. січня н. ст. 1913 р. в салї „Народного Дому“. О год. 10 і пів Служба Божа за померших членів; о годині 12 загальні збори, з отсим дневним порядком: 1) Просьвітний реферат; 2) звіт уступаючого виділу; 3) вибір нового виділу; 4) внесеня членів. По зборах відбуде ся довірочна нарада з рефератом про теперішне положенє. З огляду на вагу хвилї просить ся о численну участь. За виділ філії: о. Стефан Ничай, заступник голови; Михайло Климкевич, секретар.

— **З судової салї.** В пятницю і суботу минулого тиждня вела ся під проводом рад. Левицкого перед трибуналом присяжних розправа против Яна Земяньского, обжалованого о то, що яко урядник а відтак управитель бюра Станиславы Тушаньскої допустив ся цїлого ряду спроневірень і наробив їй шкоди на звиш 2000 кор. Розправа вела ся як звичайно і своїм змістом мало цікавила як самих судиів так і авдиторию. Нараз подав прокуратор до відомости, що одержав безіменний лист, в котрім сказано, що обжалований зовсїм не есть Яном Земяньским лиш Станиславом, котрий був почтмайстром в Ягольници, де допустив ся всїляких спроневірень і за то засудили его в 1904 р. на рік вязници. Кару відсидїла разом з ним его жінка Янїна (Іванна), котра була в ту справу вмішана. По виходї з вязницї присвоїв собі Станислав Земяньский папери свого брата Яна і вже на основі тих паперів одержав посаду при зелїзници в Скалатї, звідки его однак небавком відправлено за якісь нечисті справи. Обжалований заперечив тому всему, але сьвідки, котрих на другий день завізвано і зареквіровані з почти і зелїзницї папери, все то потвердили. Суд остаточно засудив Земяньского на два роки тяжкої вязницї

— **Виділ філії „Просьвіти“ в Новім Санчи** звертає ся до української суспільности з отсим закликом:

Земляки! Вже в друге просимо Вас о поміч для нашої бурси, бо перший наш голос прогомонів майже без відгуку. Ледво кільканайцять щирих одиниць прийшло нам з помочию, але ся поміч рішучо за мала, щоби спинити замкнене нашої бурси. Наш голос — се голос розпуки, бо не з легким серцем будемо змушені виповісти убогій молодежи приміщене і харч в бурсї серед зими та морозів. Певно, що ми не просилиб Вас о поміч, колиб мали у себе бодай одно яке жерело помочи. — Навіть і о позичку тяжко, бо всї інституциї фінансові переживають тяжку кризу. Одиноку ще надію покладаємо на Вас, земляки, коли кождий з Вас зрозуміє вагу української бурси в Новім Санчи, то певно прийде їй з помочию бодай маленькою жертвою. А сї маленькі жертви уратують нашу бурсу від упадку. Не просимо — але благаємо Вас о скору поміч — бо без неї з болем серця замкнемо бурсу вже з 1 січня 1913 р. Жертви просимо слати на адресу: Філія „Просьвіти“ в Новім Санчи.

— **Крадежі і арештованя.** На краківскій площи арештовано Иосифа Дроздовича, бувшого робітника почтового в Перемишлянах, котрий продавав там звій телеґрафічного дроту потятий на куснї, щоби здавало ся, що то нїби відпадки. — На площи Голуховских арештовано Янкля Гамерштайна в хвили, коли Катерині Букофійовій хотів витягнути з кишенї портмонет... полярес, в котрім було 36 кор. — З передної комнати дра Блюменфельда вкрадено Л. Геттерови чорне футро з сельскиновим ковніром. — В поїздї ідучім із Золочева до Львова вкрадено купцеви Мендльови Кагановы полярес, в котрім було 34 кор. і всїлякі квити. — Купцеви Сімонови Ерліхови при ул. Сикстускій ч. 8 вкрадено тамтої ночи шафку виставову з мужескими сорочками вартости 30 кор.

Телеґрами.

Відень 24 грудня. Кн. Юрий Чарторийский, дїдичний член палати панів і довголїтний посол на сойм, помер нинї у Віднн, проживши 85 лїт. Похорон відбуде ся в суботу дня 28. с. м. в Сїняві.

Константинополь 24 грудня. Після інформаций уділених Портою мали балканьскі повновласники на вчерашнім засїданю мирової конференциї рішучо відмовити запровіянтованя обляжених кріпостий та предложити дефінітивні условя мирові з заявою, що недопустять до дискусиї над ними. Позаяк услівя ті суть для Туреччини не до принятя, розбите конференциї уважають за неуникниме. Думають, що великі держави будуть інтервенїювати з предложенем мирового суду.

Льондон 24 грудня. На вчерашнім засїданю мирової конференциї подали делеґати держав балканьских головні услівя мира. Они жадають, щоби Туреччина відступила цїлий обшар на захід від лїнії почнаючої ся від точки на захід від Родосто над морем Мармора, а сягаючої до точки Малятрабай над Чорним морем з виключенем півострова Ґалїполї. Обшар той обнимає також Альбанію, але рішене що до неї має бути застережене великим державам. Услівя містять в собі дальше жадане відступленя еґейских островів і щоби Туреччина вирекла ся всяких претенсий до Крети. Повновластники держав балканьских підписали ті услівя, над котрими завела ся подрібна дискусия. Услівя ті перед остаточним заключенем угоди будуть імовірно змінені на лагіднїйші.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58°), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. °) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), 1·30 **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·20**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·17, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопала) у Львові. Телефона ч. 527.